

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 77/2021
23.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Живорад Лекић, адвокат из ..., против туженог „Fori textile ser“ ДОО Крагујевац, чији је пуномоћник Далиборка Милићевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2643/19 од 03.07.2020. године, у седници од 23.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2643/19 од 03.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 246/19 од 11.04.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду од 29.11.2016. године и тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 185.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2643/19 од 03.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује у чему се састоји битна повреда поступка из члана

374. став 1. ЗПП учињена пред другостепеним судом, која је наведена као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је код туженог била запослена на пословима Побижаним решењем од 29.11.2016. године тужилји је отказан уговор о раду јер је својом кривицом учинила повреду радне обавезе пуштањем две навлаке означене за дораду у даљи ток процеса производње, на линију паковања и пеглања, а да претходно нису били прегледани и одобрени као исправни од стране инструктора, па је поступила супротно прописаним радним упутствима којима се регулише поступак дораде и начина одобравања комада са грешкама, чиме је учинила повреду радне обавезе и радне дисциплине из члана 179. став 1. тач. 1. и 5. Закона о раду и члана 6. Правилника о радној дисциплини и понашању запослених код туженог. Тужилји је достављено упозорење о постојању отказних разлога. У поступку је утврђено да су наведеном приликом у даљи процес производње на линији паковања и пеглања без овере инструктора за одговарајући квалитет пуштене две навлаке, којима је тужилја била задужена, али није утврђено да је то свесно и намерно учинила тужилја.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је побижано решење о отказу уговор о раду поништено као незаконито и тужени обавезан да тужилју врати на рад.

Да би послодавац могао отказати уговор о раду запосленом у смислу члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 75/14), потребно је да је запослени својом кривицом учинио повреду радне обавезе, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, или према тачки 5. овог члана, ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Из наведених законских одредаба, као и Уговора о раду од 04.05.2012. године и Правилника о радној дисциплини и понашању запослених код туженог од 25.03.2015. године произлази да се запосленом може законито отказати уговор о раду због повреде радне обавезе када постоји његова противправна радња и кривица која се састоји у намери или крајњој непажњи.

У конкретном случају, тужени као послодавац, на коме је био терет доказивања постојања оправданих разлога за отказ уговора о раду, није доказао да је тужилја својом кривицом извршила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, односно да је она лично доставила пеглачу две навлаке означене за дораду без поновног прегледа и потписа инструктора, што би било супротно прописаним радним упутствима туженог. С обзиром на наведено, решење о отказу уговора о раду је правилно поништено као незаконито, јер послодавац није доказао да су се стекли законски услови да се тужилји откаже уговор о раду у смислу члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду, па је у обавези да тужилју врати на рад, у складу са чланом 191. став 1. тог закона.

Наводима ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, наводи се да су испуњени услови да тужилји буде отказан уговор о раду у смислу члана 179. став 2. Закона о раду, и да је она лично пустила непотписане навлаке у даљи процес рада. Међутим, овим наводима заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић